

РЕШЕНИЕ

№ 10290

гр. София, 28.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 12.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4317** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Г. Е., гражданин на Нигерия, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 5376/09.04.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК. Счита, че решаващият орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Жалбоподателят сочи, че добросъвестно е изложил своята история пред компетентния орган. Моли съда оспореното решение да бъде отменено.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. З., която поддържа оспорването на административния акт. Моли да бъде уважена жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, в открито съдебно заседание се представлява от юриск. Г. която оспорва подадената жалба като неоснователна и недоказана и моли да бъде потвърдено решението на председателя на ДАБ при МС като правилно и законосъобразно. Не претендира разноски.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба на Г. Е., гражданин на Нигерия до ДАБ при МС за предоставяне на международна закрила, с вх. № ОК-13-2603 от 23.11.2023 г. (л. 60). На същият ден е съставен регистрационен лист (л. 58), в който е отразено, че кандидатът за статут е гражданин на Нигерия, [дата на раждане] в [населено място], католик, с основно образование, по професия земеделец, неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 48). Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л. 50). Г. Е. е запознат с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л. 52 – 56), както и с допълненията към тях (л. 51).

Подписана е още информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 42), както и декларация (л. 41), с която е дал съгласието си Държавна агенция за бежанците при МС, Република България да събира информация за него включително органи в страни, различни от страната по произход и др.

С административната преписка са представени справка вх. № ЦУ-603 от 08.02.2024 г. и справка № ЦУ-1464 от 27.09.2023 г. (л. 15 – 29) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Федерална република Нигерия.

Изпратена е покана с рег. № УП 22921/23.11.2023 г. (л. 49) до Г. Е. за провеждане на интервю по молба за международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците на 29.11.2023 г. от 09:00 часа. Жалбоподателят е уведомен срещу подпис.

На проведеното интервю на 30.11.2023 г. (л. 33-37) с участието на преводач от английски език, нигерийския гражданин заявява, че е имал проблеми поради това, че е от групата на „игбо“ и поради това, че е гей. Неговата група не приемала това. Бил е бит през септември 2022 г. в [населено място], т.к. с неговия приятел се разхождали и държали за ръце и били нападнати от граждани, които са ги били, като в следствие са успели да избягат. Споделя, че в Нигерия има война, голяма криза и групировката на „Боко Харам“ атакуват неговото племе от време на време, защото имали вражда с него. Заявява, че е напуснал Нигерия в началото на месец ноември 2023 г., легално с паспорт и виза за Република България, като е пристигнал с директен полет на 07.11.2023 г. Споделя, че е дал паспорта си на приятел, т.к. го е било страх да не го депортират от България. Излага като главна причина да напусне Нигерия групировката „Боко Харам“ и нападенията над тяхното племе. Нападали са ги защото те били християни, а „Боко Харам“ са мюсюлмани. Друга причина да напусне държавата си е, че е гей и че в Нигерия не го възприемат по нормален начин. Счита, че ако се върне в Нигерия неговия живот би бил в опасност, т.к. не го възприемат като нормален човек. Твърди, че го е страх да се върне там.

В хода на административното производство и издадена Заповед УРИ № 5392ПАМ-9000/12.11.2023 г. (л. 62) за налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“ по ЗЧРБ на Г. Е..

По делото е представена обобщена справка вх. № ЦУ-997 от 28.03.2024 г. (л. 79 – 86) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Федерална Република Нигерия – общо положение в страната. Актуална обществано-политическа и икономическа обстановка; Положение по отношение на сигурността в страната,

включително в [населено място], щата Е. и К./мокуно и щата Б./Б.; Положение на християните (католици) в страната; Възможност за вътрешно разселване и предоставяне на вътрешна закрила; Съществува ли мрежа за подкрепа на държавни или на неправителствени организации за семейства с деца в страната, включително и на вътрешна разселени. Какъв вид подкрепа се предоставя; Достъп до образование и до здравеопазване в страната; Възможност за достъп до психологична подкрепа. Налице ли са организации и/или институции които да оказват психологична подкрепа и/или помощ на жени; Възможност за безопасно завръщане в Нигерия на лица намиращи се извън страната.

По делото е представено и писмо от ДАНС, от което е видно, че агенцията не възразява да бъде предоставена закрила в Р. България на Г. Е.. (л. 30)

Издадено е Становище с рег. № УП22921 от 25.03.2024 г. (л. 13) до председателя на ДАБ при МС, с което главен експерт в отдел „ПМЗ- Овча купел“, РПЦ - София е направено предложение на чужденеца да му бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното Решение № 5376/09.04.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС) на Г. Е., на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В мотивите си административният орган е приел, че от доказателствата по преписката не може да се направи извод за наличието на основателни опасения за преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Прието е, че кандидатът не е представил никакви доказателства за направените от него твърдения за неговата хомосексуална ориентация. По отношение на твърденията му за нападения на групировката „Боко Харам“ е отхвърлил същите като недостоверни. Органът е достигнал до извод за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като е посочено, че въз основа на събраните по делото доказателства е установено, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Административният орган е установил от твърденията му, че истинската причина поради, която е напуснал страната си на произход са лични мотиви и желанието му да живее и да намери работа в Република България, поради което е направил извод, че същите не обосновават предоставяне на хуманитарен статут на чуждия гражданин. Прието е, че спрямо Г. Е. не е осъществено визираното в чл. 8, ал.1 от ЗУБ преследване, а молителят не е преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Г. Е. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Изложени са подробни мотиви и за липса на предпоставки за приложение на чл. 9, ал.1 от ЗУБ.

Решението е връчено на жалбоподателят лично, с участието на преводач на 18.04.2024 г., а жалбата е подадена до Административен съд София - град, чрез председателя на ДАБ при МС на 23.04.2024 г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален

административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

Видно от приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на административното производство е проведено интервю с молителя, с участието на преводач, на разбираем за него език. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на които оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл. 35 и чл. 36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода.

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

Г. Е. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Г. Е. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Г. Е. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на Г. Е. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 5376/09.04.2024 г. е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК вр. чл. 9, ал. 2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или

поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

Г. Е. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството му на нигерийски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. "д" от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Г. Е. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл. 4, ал. 3, б. "а" от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване по смисъла на чл. 4, ал. 3, б. "б" от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на Г. Е. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Нигерия, защото е бил преследван, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В хода на съдебното производство, както и обясненията на оспорвания дадени в хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Нигерия. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 г. по съединени дела С-199/12 – С-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива

2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по

чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

По делото не се установи наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в Нигерия, по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. Г. Е. е напуснал доброволно Нигерия, законно с виза за Република България като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Същия не е бил задържан, не е призоваван, не е водено срещу него криминално разследване, заради сексуалната му ориентация или друго поради политическите му убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967 г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец /т.79 от Наръчника за процедури и критерии

за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно спрямо търсещото закрила лице. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо него е имало преследване или съществува риск от преследването му в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Обосновано и правилно ответният административен орган е счел, че декларираната от Г. Е. причина да напусне Нигерия е лична и е извън обхвата по ЗУБ. На следващо място, предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. "е" вр. чл. 15, б. "а", „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на АО за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ.

В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че не е имал проблеми в Нигерия, освен твърдяното нападение срещу негои приятелят му поради сексуалността му, но предполага, че би имал не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, първостепенния съд също не приема за налична по отношение на оспорващия. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по

отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка рег. № ЦУ-603 от 08.02.2024 г. и справка рег. № ЦУ1464/27.09.2023 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ относно Федерална Република Нигерия. Безспорно се установява в тях, че групировката „Боко Харам“ действа в североизточната част на Нигерия, а щатът Делта, който жалбоподателя твърди, че е живял и се населява от неговото племе „игбо“ се намира в южната част на страната, което е далеч от ареала на действие на групировката. Съдът счита, че цитираните справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представляват официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвените справки. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсецо закрила лице.

На следващо място, разрешената, дадена в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б "в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на

пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. При подробен анализ на справка с вх. № ЦУ-997 от 28.03.2024 г. (л. 79) от дирекция „Международна дейност, представена по делото, съдът намира, че на територията на Нигерия не е налице въоръжен конфликт. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в Нигерия става ясно, че щатът в който е живял чужденецът се намира далеч от обсега на действие на групировката „Боко Харам“, а именно североизточната част на страната. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

По делото не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни, установени факти, въз основа на които да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Нигерия, данните от справката на ДАБ представена по делото, съвпадат с отразеното в решението на Председателя на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спасен – отхвърлянето на молбата на Г. Е. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т.14 ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорващият не заявява причини, относими към разпоредбата на чл. 8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. Г. Е. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото жалбоподателят не декларира членове на семейството му да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Г. Е., гражданин на Нигерия, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 5376/09.04.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.